

افزایش میزان تمایل دانش آموزان متوسطه اول برای شرکت در آموزش حضوری در دوران پسا کرونا با رویکرد اقدام پژوهی

سیده نرگس اسلامی^۱

^۱دانش آموخته رشته روانشناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، بیرجند، ایران.

alaleh13801128@gmail.com

چکیده

بعد از همه گیری ویروس کرونا عملاً سالهای تحصیلی ۹۸-۹۹ و ۹۹-۱۴۰۰ و بخش زیادی از سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۴۰۱ بصورت آموزش غیر حضوری در بستر اپلیکیشن موبایلی شاد بوده و دانش آموزانی که مقرر بود در مهر ماه سالهای ۹۹ و ۱۴۰۰ وارد کلاس هفتم شوند عملاً درک صحیحی از شرایط حضور در محیط اجتماعی بین همسالان و دانش آموزان پایه های بالاتر را ندارد و به یکبار از ۱۴ فروردین ۱۴۰۰ مستقیماً وارد کلاس هشتم و نهم شدند. ترس از مدرسه در دانش آموزان مقطع هفتم که ترس از جدایی از محیط خانواده و مدرسه ابتدایی در آن ها وجود دارد، بطور متوسط بین ۳۰ درصد نوجوانان مشاهده می شود. ولی اگر این ترس در مقاطع بالاتر در دانش آموزی دیده شود، بیشتر به طرز برخورد کادر مدرسه و معلمان برمی گردد. ترس در دانش آموزانی که به مدرسه جدید می روند نیز مشاهده شده که ترس این گروه ریشه در جدایی از والدین یا نداشتن دوست یا ناآشنایی با محیط مدرسه و معلمان دارد. همچنین گاهی تغییرات ناگهانی در شرایط زندگی از قبیل جدایی والدین از یکدیگر، فوت ناگهانی یکی از نزدیکان، تعویض منزل و... نیز می تواند سبب بروز این گونه ترس ها شود که اغلب موقتی است و با رفتار درست و صحیح والدین و کادر مدرسه بر طرف می شود. در این بین ما با تجربه ای منحصر بفرد مواجه هستیم که میتوان گفت تقریباً هیچگونه تجربه ای در برخورد با آن نداشته ایم. استقبال و پذیرش دانش آموز در کلاس هشتم و نهم در حالی که سال های اول ورود به دبیرستان بخاطر شرایط کرونایی آموزش حضوری نبوده و این دانش آموزان به یکباره وارد کلاس هشتم و نهم شده و معلم هم عملاً تجربه چندانی در مواجهه با این وضعیت را ندارد و عملاً منابع آموزشی زیادی هم در دسترس ندارد و برای چنین وضعیتی نه آموزشی دیده. نه آموزش چندانی در دسترس است نه تجربه و درک زیادی از وضعیت موجود دارد. طبیعی است در چنین شرایط ترس دانش آموز یا به اصطلاح نوجوان از محیط مدرسه، از ماهیت دروس نسبت به دانش آموزی که در حالت عادی در کلاس هفتم با جو مدرسه آشنا شده هم بیشتر است هم تفاوت های زیادی دارد. علاوه بر آن عدم توانایی در برقراری ارتباط با همسالان، معلم و صد البته ضعف شدید درسی که بین دانش آموزان مختلف از نظر شدت و ضعف با هم تفاوت های زیادی دارد از مهمترین مشکلات پیش روی معلمان در ایجاد شرایط نزدیک به نرمال در کلاس درسشان هستند. خوشبختانه یا متأسفانه سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۴۰۱ بعد از نوروز ۱۴۰۱ و از ۱۴ فروردین بصورت آموزش حضوری کلید خورد. ضمن اینکه یکی دو ماه قبل از عید نوروز هم البته دانش آموزان بصورت محدود و غیر اجباری به محیط آموزشی کلاس و مدرسه رفت آمد داشتند. صرف بازگشایی مدارس هر چه زودتر قطعاً مزیت ها و فواید زیادی دارد ولی از جهت اینکه در حالی مدارس بازگشایی شدند که معلم عملاً کمی بیش از یکماه فرصت برای بررسی و بهبود شرایط درسی و روانی و رفتاری دانش آموزان زمان دارد این مدت محدود قابلیت برنامه ریزی و کار زیادی ندارد و بیشترین فعالیت های اصلاحی برای رساندن دانش آموزان به شرایطی نزدیک به شرایط پیشا کرونا عملاً در سال تحصیلی آتی ۱۴۰۱-۱۴۰۲ میتواند انجام شود. در سال تحصیلی اخیر من این مسئله را با دانش آموزانم داشتم و اکثراً دچار ترس و اضطراب به علت ورود به محیط جدید یعنی آموزشگاه بودند. این عامل باعث شد که من این مشکل را پی گیری نمایم. و تا حد امکان در رفع آن تلاش کنم. پس از بررسی دریافتم که یکی از مهم ترین علت اضطراب این دانش آموزان وابستگی به خانواده و ورود به محیط جدید بود. که با ایجاد ارتباط با خانواده های دانش آموزان و صحبت کردن با آنان در زمینه ایجاد فضای آرام در خانواده، بهبود روابط والدین با نوجوان، شناخت شرایط و موقعیت های اضطراب زا و تلاش برای حذف آن و کمک از مشاوران با تجربه سعی نمودم که اضطراب و ترس را در بین آنها کاهش دهم و دانش آموزان را تا حدی به آرامش مطلوبی برسانم. و همچنین از میزان وابستگی آنها بکاهم.

کلیدواژه: دانش آموز، آموزش پسا کرونا، ترس از مدرسه، اضطراب، وابستگی، والدین